

Здравка. Да идемъ и насъ да лѣшне.

V.

/Въ това врѣме вакълъ момъкъ се изгнѣва прѣдъ тѣхъ и до като тѣ го съгледатъ той цапва съ агнешка кръвъ едната. /

Здравка. Охъ, Мартине!

Мартинъ. /Като я гледа/ Нали другадѣ не те оцапахъ... Сърдишъ ли се?

-- /Тя само го погледва/.
--

-- Сърдишъ ли се!
--

-- Защо не ми каза. Азъ....
--

-- То изъ невиделица е хубаво. Азъ се нарекохъ....
--

--- Какво?
--

-- Че ако те нахървава безъ да ме видишъ....
--

-- /Тя само се усмихва. /
--

-- Колко хубаво ти стои червено на чело.

[Ирина, която има стъркъ коприва, въ ржка го жиява по ржка и се исмива:] - ей тѣй!... И азъ си нарекохъ!

[Той неочаквано замахва съ нахървавенъ прѣстъ и ѝ нахърва-
вява бузата.] - Чакай да видишъ!

Ирина. Ама изпросено!

Мартинъ. /Като я хваща за ржката/ Хайде тогазъ да те полѣшкамъ:-
Нали не е изпросено?

Хванати за ржка, забравили Здравка изтърчаватъ къмъ лѣл-
ката.

VI.

Здравка останала сама, съ пробудена ревностъ, изважда кър-
пичка и се бърше гнѣвно отъ кръвта.

Ирина отъ далечъ се избръца и като я вижда, да стои сама
извиква: глупаво! глупаво - о - о!

Край лумналия огънь се начоколили нѣколко момци подбут-
ватъ го и гледатъ мълчаливо.

Здравка /Избърсала се отива край огъня/ Какво гледате -
Хх да ви видя де! Кой може го прѣскочи?